

FINESTRA OBERTA AL VOL DELS OCELLS

ISABEL DEL PILAR VALERO HERRERA

STONBERG
EDITORIAL

FINESTRA OBERTA AL VOL DELS OCELLS

Isabel del Pilar Valero Herrera

STONBERG
EDITORIAL

Primera edició: setembre 2021

© Isabel del Pilar Valero Herrera

© del pròleg: Cristina Álvarez Roig

© de les característiques d'aquesta edició: Stonberg Editorial
Gran Via de les Corts Catalanes 636 – 08007 Barcelona (Catalunya)

Tel. 933 175 412

stonberg@stonbergeditorial.com

www.stonbergeditorial.com

Disseny de la coberta: Stonberg Editorial

Producció: Stonberg Editorial

ISBN:978-84-124034-2-8

DIPÒSIT LEGAL: B 13566-2021

Cap part d'aquesta publicació,
inclòs el disseny de la coberta, pot ser reproduïda,
emmagatzemada o transmesa de cap manera ni per cap mitjà,
ja sigui elèctric, químic, mecànic, òptic,
de gravació o de fotocòpia
sense permís previ de la marca editorial

PRÒLEG

EXCELSA MÚSICA

El poemari d'Isabel del Pilar Valero Herrera que teniu entre les mans és, en realitat, una partitura que s'ha d'interpretar i escoltar des del silenci que tots duem dintre. És un convit a la introspecció perquè ens reconeguem en el Tot-U que ens uneix, com les notes i els acords d'una eterna simfonia. És, també, un homenatge al pare i a l'oncle de la poeta, músics i, per tant, artistes creadors del que sens dubte és el llenguatge més universal.

El fil conductor dels poemes és el món de la música, una art que no podem desvincular de les emocions gairebé immediates que genera. I, com si d'un concert es tractés, Isabel del Pilar ens dona la benvinguda amb un «Preludi» de cants d'ocells i ressons del vent alhora que ens parla de la música de les esferes.

En aquesta primera secció, es fan presents l'eurítmia i les assonàncies mentre l'autora ens transporta per deveses, alzinars i amagatalls darrere l'herba. Són ecos sagrats d'una natura panteïsta que és portadora de vida i generadora de música. En el poema «Luthier», Isabel del Pilar dibuixa amb belles paraules els arbres de la música creats per l'arquitecte Chen Haoru i, en d'altres, evoca els faigs

de llum, les flors d'ametller, els àlbers i les aromes de pi i palissandre fent-nos sentir el trànsit de les estacions, el moviment i la transformació inherents a la vida. I així ens ho explica amb el pas dels cignes i amb la *fouettà* amb què giren els ballarins. Enmig de la música i la dansa, però, el silenci emergeix del poema «Amagatall», aquest espai íntim que l'autora ens descriu en uns versos de gran bellesa serena:

«... Callo.
Perquè el secret, si s'articula
es dilueix. Millor és escriure'l,
guardar-lo dins d'un cofre,
en el silenci.»

Aquest cofre secret, doncs, és l'espai que alberga el silenci que fa possible la música, un àmbit privat en què trobem la celebració de la vida i també la malenconia i l'oblit, sentiments que es reflecteixen en «Miralls de somnolència», una segona secció que és un cant al desig de renéixer i un intent de retenir la vida. Els versos destil·len una dolça enyorança pels records de joventut i els anhels que no van poder ser alhora que un cert astorament per la rapidesa amb què tot passa i per com som de fràgils, igual que naufrags a la deriva dins un mar que és bressol de vida i de mort. Isabel del Pilar ens mostra aquests reflexos marins en el mirall d'un poema:

«Se'm va desguassar el mirall
en abocar-m'hi; es va fer mar
i va acompanyar-me, amb escuma
d'assutzenes, la nuesa. »

En aquest mar de contrastos, però, tot s'equilibra i del silenci torna a emergir l'eurítmia d'una música guaridora, d'un atzur que és la pau i l'esperança, el somni:

«El color bressolat canvia, es torna
pau i esclata, es distancia del silenci,
s'escampa com música nova,
clara i harmoniosa, que mitiga
el dolor, creant connivències
on s'adorm l'atzur.»

I, ressorgits del mar, l'autora ens guia fins a la platja dels interrogants, «Al costat del brollador d'espurnes», tercera secció que és un viatge a la recerca de la llum travessant el dubte i el misteri. És un trajecte en què ens aturem en l'ara, el punt de trobada de l'ahir i l'avui per alliberar-nos de l'esdevenidor i retenir el somni, tal com fan els versos de «Sotilesa», poema lluminós aturat en un instant de lluna:

«Digues molt flux, on es refugia el silenci i la soledat primigènia; aquella que segueix la petjada de l'origen

de l'ànima i permet que et nuïs fins a arribar al nucli
d'un món encantat.»

Al llarg d'aquest recorregut pels miradors del temps la poeta contempla, aturada en un instant de calma, l'empremta inevitable de la natura, assumint-la conscient que nosaltres també avancem, i de pressa, cap a l'envelliment i la mort. En el jardí assotat pel vent que és la vida, Isabel del Pilar ens recorda que «El pas s'acuita» i, en «Oratge», ens mostra l'impacte de constatar que els alisis dobleguen arbrades que mai més no tornaran a ser el que eren, igual que fa el destí amb les nostres vides:

«M'inunda les retines
la imatge de l'arbrada
doblegada pel tacte dels alisis.
Se'm fa difícil creure
que la canvia, la modifica,
la doblega;»

Isabel del Pilar, en aquesta última secció, tanca l'anell de la música recuperant, com un ressò, el murmuri del mar i l'oratge, i també el silenci d'on esclata el vol dels ocells en uns versos d'exaltació del goig de viure, contra l'oblit i el pas del temps.

Us convido a contemplar a través d'aquesta finestra oberta a l'ànima i al vol de tants ocells aquesta bella rapsòdia

PRÒLEG

interpretada per Isabel del Pilar Valero Herrera, no sense els silencis i les pauses de què neix l'excelsa música de l'existència.

CRISTINA ÁLVAREZ ROIG
Mollet del Vallès, juliol del 2018

*A Julián Valero Merino
i Víctor Manuel Valero Merino,
els meus músics.*

PRELUDI

*Niuada de calàndries, poetes de ma terra,
jo enyoro vostres càntics d'amor, dintre la mar;
avui que el maig aboca ses flors pel pla i la serra,
ai!, qui us sentís a l'hora de l'alba refilar!*

Jacint Verdaguer: La plana de Vic

Tonada

Eco sagrat m'inunda el cap,
encimat a la memòria,
com àngel penell que acobla
el que talaia a la seva òrbita.
Figura imprecisa m'aroma
la pell i esculpeix afectes
on veus no són enigma. Murtra
d'ocells neda en escuma boreal,
on canten ametllers. Travessa
les branques de l'aire i el llençol
de la nit és horitzó infinit de sons
que avancen. Camuflada
en el no-res, demana pas i nom
esdrúixola bellíssima, eterna *música*.

Eurítmia

Filtren èter de seda, trèmules
puixances harmonioses.
Musa, “in crescendo”, abat,
sobre degotall de tinta, acords
límpids de monòtona sordina.
Veu antiga canta, prop de tolla
transida, melodia dolosa
exempta de libèl·lules.
Copa d’oli sagrat remunta
la devesa, brunyida en ombra
d’alzinars. De sobte,
en endormiscament
de terra acollidora, soc tristesa.

Assonància

Albaïna precedeix pluja;
ombregen cargolades
ràfegues d'aire dens.
Veus pendulars lleven
cigonyes; m'envernissen
el ventre de flors d'ametller,
abans que hiverni velam
de sons eufòrics. Ocell
xerrica amb veu bromosa.
Bafor impregna cristalls
de fum. Forcons de gira-sol
dansen, alegres. Èxtasi inefable
de bellesa irresistible, clavicordi
al llunyedar, temps de bressol.

Arabescs

Udoladissa llum emprèn el vol.

Muricec nua cercles al fanal,
remunta l'absolut, retorna al món.

Òrfica harmonia forada l'aire,
a tall de guaita encimbellada.

Debussy celebra la natura
que, zigzaguejant, retalla l'ànima;
foc sagrat fuig per ogival.

Furor de cordes frueixen a l'uníson,
fan giragonses simfòniques a l'orbe,
mentre llum entenebreix canemàs bru.

STONBERG
EDITORIAL
